Ч. 221. Середа 2 (15) жовтня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за доложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ческо-німецкі переговори. — Забуреня на Сицилії. — З Балкану.)

Президент палати послів ґр. Феттер розпочав вже свою діяльність в будинку парляменту. Завтра розпочинають ся засіданя клюбів. Всенімці взяли вже всі наглі внесеня, які полишили ся з попередної сесиї. Їх іменем пос. Штайн заявив вчера президентови Феттерови, що Всенімці тому беруть внесеня назад, що они виповнили свою намірену в своїм часі ціль, іменно спинили ухвалене субвенциї для товариства пароходної плавби по Дунаю. — Narodni Listy доносять, що буджет на рік 1903, який буде позавтра предложений палаті послів, виказує 400 тисячів корон надвижки.

Члени ческо-німецкої угодової конференциї зберуть ся нині, ві второк о 10 год. рано в палаті міністерства справ внутрішних: насамперед Чехи а відтак Німці. Президент др. Кербер вручить їм свої предложеня, дотикаючі управильнення язикової справи в Чехії і на Мораві. Они обіймають до 30 сторін друку. Оголошене тих предложень відбуде ся також нині. Сторонництва як відомо мають приготовити і свої предложеня.

Про ту справу пише Politik ось що: „Ще не рішене питане, чи до тих переговорів будуть запрошені також ческі національні социялісти і Всенімці. Др. Кербер предложить відпоручникам сторонництв основи до рішеня язикового питаня в Чехії і Мораві, а при тім буде також дуже основно обговорена справа внутрішної урядової мови. Предложеня правительства, навязані до тих начерків, які др. Кербер видав в 1900 р. В одній однако точці намір дра Кербера рішучо змінив ся, що язикову справу не можна буде порішити законодатною дорогою, лише що адміністрация буде приневолена заняти ся тим питанем“. Переговори міністра-президента з відпоручниками обох народностий, німецкої і ческої, мають також метою уможливити успішну роботу в парляменті, окрім полагодженя німецко-ческого порозуміня. Про сю послідну справу пишуть Narodni Pisty ось що: „Др. Кербер рішив ся почати переговори перед парляментарним полагодженем австро-угорскої угоди. Чи ся проволока буде користна для справи і почате правительством діло при участи цілих сторонництв доведе до успіху, не хочемо пересуджувати. Подаємо лише про саму справу і не хочемо випереджувати висліду сеї нової основно зміненої проби, щоби довести до німецко-ческого порозуміня і дійти до правильних внутрішно-політичних обставин. Констатуємо наперед, що повинні би бути переведені наради з заступниками всїх країв коронних і повинні би вже своїм обсягом ріжнити ся від переговорів з 1900 р. Запросини на ті переговори вислано через президиї клюбів. Др. Кербер не хотів вдирати ся в їх компетенцию і полишив іменоване відпоручників предсїдателям клюбів. Др. Пацак мав заіменувати ческих, ґр. Сільва-Тарука відпоручників ческої шляхти, а аґрарника своїх. Так само мало відбути ся іменоване відпоручників з німецкого боку. Ріжниця теперішних переговорів від переговорів з 1900 р. проявить ся в тім, що тепер др. Кербер буде переєправляти прямо з відпоручниками і то з обосторонними з окрема. Він хоче пізнати їх погляди і домаганя, але не хоче остати сам бездійним. Кажуть, що др. Кербер має своє власне становище, свій плян, свої предложеня. Чи так дійстно є, сего не знаємо. Одно лише знаємо, наколи др. Кербер бажає, щоби єго теперішна проба так само не остала безуспішна, як єго проба з 1900 р. що могло би бути шкідне для єго задач, для парляментаризму, для держави, для конституциї, для всеї монархії, то мусить він з півтіни виступити на ясний день, то мусить він покинути хмарну вижину і зійти на певний ґрунт, він повинен також мати свою волю і відвагу, повинен сю волю виявити, одним словом, він не повинен бути лише німим режисером за кулисами. Др. Кербер не повинен закладати рук, не повинен забувати, що тут розходить ся о примиренє Чехів і о усуненє кривди, яку як-раз перед трема роками заподіяно ческому народови. Метода, яку він бажає тепер приложити, має бути инша, як останним разом. Знаємо однак лише єї зариси. Все инше є невідоме, є тайною дра Кербера. Він заанґажований і не може звалити з себе одвічальности. З кріпостию духа і спокійним умом споглядаємо на почин переговорів німецко-ческих і їх вислід.

Аґенция Стефаніого доносить з Сиракуз на Сицилії, що в місцевости Джаратанне прийшло вчера до грізних розрухів з нагоди селяньского страйку. Войско споряджене для

---

53)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Конець).

Але Яков Тарасович сам прийшов в ту хвилю. Підійшов, задержав ся над Фомою, уважно, суворими очима, оглянув єго витягнену стать, і тяжко вітхнув.

— Ну, Фомо.... — промовив він.

— Велїть розвязати мене.... — тихо, прибитим голосом попросив Фома.

— Знов будеш воювати? Ні вже, полежи так.... — відповів єму хрестний отець.

— Я більше слова не скажу.... Кляну ся Богом! Розвяжіть.... встидно мені! Бога ради... адже я не пяний.... Ну, не розвязуйте рук.

— Божиш ся, що не будеш воювати? — спитав Маякин.

— О Господи!.. Не буду.. не буду.... — застогнав Фома.

Єму розвязали ноги, але руки лишили звязаними. Коли він підняв ся, то поглянув на всіх і з сумною усьмішкою сказав тихонько:

— Ви побідили....

— Завсігди побідимо, — відповів єму хрестний отець, суворо усьміхаючись.

Фома, зігнувши ся, з руками звязаними за плечима, пішов мовчки до стола, не піднимаючи очий ні на кого. Він став немов нисший і похудів. Розтріпане волосє падало єму на чоло і вузкий, розірваний і помятий перед сорочки висунув ся з під камізельки і ковнїрик закривав єму губи. Він вертів головою, щоби засунути ковнїрик під бороду, і не міг того зробити. Тоді сідий старушок підійшов до него, поправив що треба, з усьмішкою поглянув єму в очи і сказав:

— Треба перетерпіти....

Тепер при Маякині люди, що знущали ся над Фомою, мовчали, поглядаючи питаючо із цікавостию на старця і дожидаючо чогось від него. Він був спокійний, але єго очи поблескували якось невідповідно до події, вдоволено, ясно....

— Дайте мені горівки.... — попросив Фома, сївши на крісло і оперши ся на груди о край стола. Єго зігнена стать була бідна і безпомічна. Довкола него говорили півголосом, ходили з якоюсь осторожностию, і всі поглядали то на него, то на Маякина, що сів напротив него. Старець не зараз дав горівки похресникови. Спершу він уважно оглянув єго, відтак, не спішачи ся, налив горівки, і вкінци мовчки підніс єї до уст Фоми. Фома виссав горівку і попросив:

— Єще!

— Буде, — відповів Маякин.

І по тім наступила тяжка для всіх хвиля повного мовчаня. До стола підходили тихо, на пальцях, і підійшовши, витягали шиї, щоби увидіти Фому.

— Ну, Фомку, розумієш ти тепер, що ти наробив? — спитав Маякин.

Він говорив тихо, але всі чули єго питане.

Фома похитав головою і мовчав.

— Нема тобі прощеня!.... — продовжав Маякин твердо і піднятим голосом. Але хоч всі ми християне, прощеня тобі не буде від нас.... То знай!....

Фома підняв голову і задумчиво сказав:

— А про вас, тату, я забув.... Нічого ви не учули у мене....

— Ось! — з огірченєм скрикнув Маякин, показуючи рукою на похрестника. — Видите.

Роздав ся глухий, протестуючий ропіт.

— Ну так, всьо одно! — зітхаючи говорив Фома, — всьо одно! Нічого.... нічого з того не вийшло....

І він знов зігнув ся над столом.

— Чого ти хотів? — спитав хрестний отець.

— Чого? — Фома підняв голову, поглянув на купців, і усьміхнув ся, — хотів....

— Пяниця! поганець!

— Я не пяний! — понуро відповів Фома. — Я випив всього дві чарки. Я був цілком тверезий....

— Значить, — сказав Бобров, — твоя правда, Якове Тарасовичу.... він не при розумі....

— Я? — скрикнув Фома.

Але на него не звертали уваги. Резников, Зубов і Бобров нахилили ся до Маякина, і тихо стали о чімсь говорити.

„Опіка“ — підхопив Фома, — одно слово....

— Я не божевільний! — сказав він, відкидаючи ся на поруче крісла і глядячи на купців мутними очима. — Я знаю чого хотів. Хотів сказати правду. Хотів вас відкрити..

охорони працюючих в поли робітників мусіло ужити оружия. Прийшло до завзятої борби, в котрій з обох сторін погибло по кілька людий. Арештовано дуже богато осіб.

О ворохобни в Македонії приходять цілком суперечні вісти. І так одні вісти кажуть, що коло місцевости Джумая на лівім березі ріки Струми побили турецкі войска македоньску шайку, зложену з 250 людий. В битві упало 50 ворохобників, а 35 дістало ся до неволї. — Цілком противну вість приносить анґлійский Times з Софії. Після неї мали під Джумая побити Македонці відділ турецкого войска, забрати Туркам 4 армати, а богато вояків положити трупом. Болгарский міністер Данев в розмові з дописувателем Timesa-а називав теперішне положене в Болгарии дуже грізним.

Новинки.

Львів дня 14-го жовтня 1902.

— **Субвенциї для „Соколів“.** Для сокільских товариств роздавав виділ краевий дотепер щорічно постійну запомогу в загальній квоті 4000 корон. З огляду на те, що число таких товариств побільшилось, та що вже є і рускі „Соколи“ у Львові, Станиславові, Коломиї і Перемишли, вставив краевий виділ в буджеті на 1903 рік на ту ціль 8000 корон.

— **Руский народний театр під дирекциєю п. Губчака,** перебуваючи в Борщеві, виїздив звідтам на гостинні представленя до Камінця Подільского. Призволене на представленя в Камінци, переїзд товариства і перевіз ґардероби через границю були получені з дуже великими перешкодами і лиш завдяки великій енерґії директора удалось сї перешкоди усунути доперва по півторамісячних заходах. Наш театр перебував в Камінци від дня 4-го до 30-го вересня і за той час виставив в сали мійского театру 17 штук, оперет, опер, драм і комедий. Публиці каменецкій дуже сподобалась гра наших артистів, а ще більше хори, котрі своєю силою і вишколенєм прямо імпонували і по думці знатоків місцевих станули висше, як навіть хори оперних труп, заїзджаючих дотепер до сего губерніяльного города. Признане і симпатию для нашого театру публика заявила і сим, що деяких артистів і директора наділила на спомин дорогоцінними дарунками. На запрошене городскої управи і комітету селяньско-господарской виставы, яка відбувала ся тоді в Камінци, цілий хор театру устроїв на площи вистави в полудне підчас роздачі селяньских нагород, безплатний концерт, на котрім відспівано кількадесять найгарнійших наших пісень. По концерті комітет вистави угостив всю дружину виставним обідом, на котрім княгиня Хилкова і маршалок шляхти Ракович сердечно дякували дружині за безкористний труд.

— **Підвисшенє кари.** П. Ґотлїбови, директорови міскої різниці у Львові, засудженому на 8 днїв арешту за убийство в мнимій власній обороні, вис. краевий суд підвисшив кару на три тижні арешту.

— **Дуже остру зиму** віщує віденьский метеорольоґ Ледоховский. Він каже, що надходяча зима буде мабуть найстуденійша і найлютійша із всїх, які були від 50 лїт. Все здає ся на то вказувати і можна сподївати ся великих морозів, снігів і вітрів в цїлій Европі. — Поживемо, побачимо! До сего мусимо ще додати, що деякі учені вказують на то, що земля в послїдних часах значно остудила ся, іменно через то, що стратила богато свого питомого тепла через вибухи вульканїчні, випустивши его у воздух. З другої же сторони, той дуже мілкий попіл вульканїчний, що розстелив ся у величезній висоті понад землею, хоч лиш так тоненькою верствою, що єї годї добачити безпосередно оком, здержує теплоту сонця і так обі ті обставини мають вплинути на то, що сегорічна зима має бути дуже студена.

— **За гоненє біди з хати** вчіпила ся біда Гриня Лацка і він дістав ся до арешту. Лацко, родом із Старого Самбора, а мешкаючи в Тустановичах, обіцяв ся Николї Малачиньскому в Пdescribed новичах вигнати біду з его хати, але розуміє ся не за дармо. Малачиньский мусїв заплатити єму за то кількадесять корон і кілька хусток. Тимчасом біда не лиш не відчепила ся Малачиньского, але ще й причепила ся до самого Лацка і він дістав в Дрогобичи місяць арешту.

— **Смерть під колесами поїзду.** На шляху зелїзниці межи стациями Дрогобич і Добрівляни, знайдено тїло робітника зелїзничого Максима Пеха з розбитою головою і урваною лївою рукою. Нещасливого переїхав поїзд. Пех мав лїт 38 і лишив по собі вдовицю і троє дрібних сиріток.

— **„Товариш“,** ілюстрований календар на рік 1903, річник II (Чч. 272 і 273 видавництва товариства „Просьвіта“.) 8°, сторін 236 + інсерати. Цїна 1 К.

Правдиву прислугу для нашого народа вчинило товариство „Просьвіта“, видаючи своїм коштом та заходом отсю книжку, якої вже перший річник з тамтого року здобув собі признане найлучшого з усїх видаваних у нас календарів. Хто зважить, яку важну задачу має сповняти календар зглядом грамотної людини всякого стану, мусить признати, що видавник такої книжки піднимаєть ся дуже важкого труду. Се не роман, анї збірка віршів або оповідань, які по прочитаню складаєть ся звичайно на полицю, щоб більше їх до руки не взяти. Ся книжка має подати щось більше, як приємну лектуру на кілька годин. Своїм змістом так вяжеть ся она з житем у всяких его умовинах, що треба єї читати цїлий рік. А потребує єї читати всякий, кому азбука не чужа, тому й розходять ся она в найширші круги суспільности тисячами примірників.

І отсю книжку зладжувано у нас доси звичайно в сей спосіб, що передруковувало ся з незначними змінами календарску часть з першого лїпшого старого календаря, подано два-три пусті віршики та оповіданя, для ока де кілька стереотипних інформаций і календар готовий. Так водило ся у нас до недавна. Доперва видавник „Товариша“ зірвав з шаблоном і показав, як властиво повинно ся

Єго знов взяла злість, і він нагле торгнув руками, стараючи ся освободити їх.

— Е-е! Погоди! — крикнув Бобров, хватаючи его за плечі, — придержіть-но его!

— Ну, держіть! — з сумом і жалем сказав Фома, — держіть.... от, на що я вам?

— Сиди тихо! — строго крикнув на него хрестний отець.

Фома замовчав. Він вже зрозумів, що всьо, що він зробив, нї до чого не довело, що его бесїди не захитали купців. Ось они окружають его збитою товпою, і він навіть не бидить нічого по за ними. Они спокійні, тверді, відносять ся до него як до пяниці і гуляки, і щось задумують против него. Він чув себе бідним, марним, роздавленим тою темною масою, сильним духом розумних і солідних людий.... Єму здавало ся, що від тої пори, як він їх ганьбив, минуло вже богато часу, — так богато, що він сам собі видавав ся тепер якимсь чужим і нерозуміючим того, що він зробив тим людям і длячого зробив. Він навіть чув в собі щось обидне, похоже на встид за себе перед собою. Єго дерло в горлї а в груди він чув щось чуже, немов який порох або попіл обсипав его серце, і оно било ся тяжко, нерівно. Хотячи пояснити свій поступок собі самому, він поволи і надумуючи ся, говорив, не глядячи нї на кого:

— Хотів сказати правду. Або то житє?

— Дурень! — згірдно сказав Маякин. — Яку ти можеш сказати правду? Що ти розумієш?

— Мене серце болить... я розумію! Яке оправдане маєте ви всі перед Богом? На що жиєте? Нї, я чую.... я правду відчував!

— Кає ся! — сказав Рєзніков з усьмішкою

— Нехай его! — байдужно відозвав ся Бобров.

Хтось додав:

— І по его бесїдї видко, що зійшов з розуму.

— Правду говорити, не кождому дано! — строго і поучаючо промовив Яков Тарасович, піднимаючи руку до гори! — Правду не серцем а розумом ловлять.... розумієш ти то? Коли ти чув, то дурниця! і корова чує, коли єї хвіст ломлять. А ти зрозумій! Всьо зрозумій! І ворога зрозумій! Ти догадай ся, о чім він у снї думає, тоді й бий.

Після свого звичаю Маякин хотів викладати свою практичну фільософію, але зрозумівши завчасу, що побідженого не учать бою, змовчав. Фома тупо поглянув на него і дивно захитав головою...

— Баран! — сказав Маякин.

— Відчепи ся від мене! — жалібно попросив Фома. — Всьо ваше! Ну, чого ще хочете? Зняли.... розбили.... так менї й треба! Хто я? О Господи ....

Всї уважно прислухували ся его словам і в тій увазї було щось грізне, зловіще....

— Жив я — говорив Фома глухим голосом. — Глядів.... Думав, парвало в моїм серци від тих дум! І ось той нарив прорвав ся. Тепер я тїлом безсильний, немов би вся кров витекла.... До того дня жив.... все таки думав, що ось, мовляв, правду скажу... Ну, сказав....

Він говорив одностайно беззвучно і его бесїда видавала ся як Маякина..

— Сказав.... і лиш себе знищив.... більше нічого! Нїякого знаку не лишило ся з моїх бесїд.... Всьо цїле! а у мнї бухнуло поломінию.... Згоріло і нема нічого більше.... Чого тепер надїяти ся? І всьо, як було, так лишило ся....

Яков Тарасович їдко засьміяв ся.

— Або що? то ти думав язиком гору змазати? набрав злоби на блощицю а пішов на медведя? Чи так? Дурноватий!... Як би твій отець видів би тебе тепер.. Ех!

— А все таки — нагле сьвідомо і голосно і его очи знов загоріли — все таки ваша у всїм вина! Ви попсували житє! Ви всьо стиснули... від вас тісно.... від вас! і хоч слаба моя правда против вас, а все таки правда! Ви.... лукаві! будете ви проклятії всї....

Він кинув ся на кріслї, стараючись освободити руки і закричав, блиснувши любо очима:

— Розвяжіть руки!

Єго окружали тіснїйше. — Лиця купців стали строгі і Рєзников твердо сказав єму:

— Не кричи, не вою́й в містї.... Не ганьби себе.... та й нас не ганьби Чиж не віддати тебе просто з пристани до дому для божевільних?

— Так?! — скрикнув Фома. — то ви мене до дому божевільних?

Єму не відповіли. Він поглянув на їх лиця і поник головою.

— Поводи ся тихо.... розвяжемо.... — сказав хтось.

— Не треба! — тихо промовив Фома.... — Всьо одно.... нічого не буде.

І его бесїда видала ся знов як маячене.

— Я пропав.... знаю! Лише не від вашої сили а від своєї слабости.... так! ви також черви перед Господом... І погодіть! подохнете.... Я пропав від слїпоти!.. Бачив богато і ослїп.... як сова.... Хлопцем памятаю... гонив я сову в ярі ... она полетить і ударить о що небудь.... Сонце ослїпило єї.... Побила ся цїла і пропала.... А отець тоді сказав до мене: ось так і і чоловік; иншии кидає ся, побє ся, утомить ся і кине ся куди небудь, аби лиш відотхнути.... Гей! розвяжіть менї руки.

Єго лице поблїдло, очи замкнули ся, плечі задрожали. Розторганий і помятий, він захитав ся на кріслї, ударив ся грудьми о край стола і почав щось шептати.

Купецтво значучо поглядало на себе. Инші торкаючи один другого під бік мовчки, вказували головами на Фому. Лице Якова Маякина було непорушне і темне, немов вирізане з каміня.

— Може розвязати? — шепнув Бобров.

— Нї, не треба — півголосом сказав Маякин — лишимо его тут..., а хто небудь нехай пішле за каритою. Просто до шпиталю.

— А де менї відотхнути? — знов забурмотів Фома. — Куди я кину ся? — і він завмер в невигіднім положеню, цїлий скривлений з видом болю на лици...

Маякин став з крісла і пішов на край корабля, тихо шепнувши.

— Уважайте, аби ще у воду не скочив..

— А жаль хлопця... — сказав Бобров поглянувши за Яковом Тарасовичем.

робити календар, щоб осягнути свою ціль. Уклад, добір змісту, его актуальність, а пере довсім популярність викладу навіть научного материялу роблять „Товариша“ книжкою наскрізь оригінальною і від початку до кінця цікавою. А вартість її тим більша, що не кінчить ся з кінцем року. „Товариша“ можна читати і по десяти літах з однакою користю. Все він лишить ся практичним і догідним підручником ріжнородного знаня.

Зміст „Товариша“ за 1903 р. не уступає в нічім цікавістю першому річникови, зате богатством значно перевисшає! Многі практичні та загальні поради і замітки можуть придати ся навіть найінтелїґентнїйшій людині. Замітні також численні ради господарскі і гиґієнічні та розвідки про господарство рільне, пояснені добірними ілюстрациями. Є там і коротка але основна істория та пояснене страшних явищ природи, якими зазначила ся перша половина сего року, як землетрясене в Шемасї і вульканічна катастрофа на Мартиніці. Гарні ілюстрациї причиняють ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсім щось нового і ориґінального, що приносить сегорічний „Товариш“, се короткий підручник науки гри в шахи. З доданої карти може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю. Устав церковний для більшої вигоди тих, що его потрібують, долучаєть ся до календаря окремою книжочкою. Взагалі ніхто не повинен зволікати з набуванєм нового „Товариша“. Его розумні, практичні гадки та поради вже тепер станули-б не одному в пригоді.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: „Газета Львівска“ оголошує оферту на удержуванє, рециментованє і направу ваг і тягарів в окрузї тут. ц. к. Дирекциї зелізниць державних, на час від 1 січня 1903 до 31 грудня 1908. Оферти належить вносити до 12 години в полудне дня 30 жовтня с. р. до ц. к. Дирекциї зелізниць держ. у Львові, де можна дістати також формулярі на оферти і переглянути услівя.

— Стацию Турка, на шляху Львів-Іцкани, уряджену доси тільки для руху особового, отворено дня 5 жовтня с. р. для загального руху.

Телеґрами.

Париж 14 жовтня. Бурскі ґенерали прибули вчера перед полуднем до Парижа, витані великими товпами народу. Ґенерали були в міністерстві, де приймали їх міністер Комб і Делькассе. Принятє то мало характер приватний.

Гаґа 14 жовтня. Нинї збирає ся тут мировий суд для оголошеня рішеня в спорі Сполучених Держав з Мехиком.

Білгород 14 жовтня. Ходять поголоски, що кабінет подав ся до димісиї.

Константинополь 14 жовтня. Порта вислала обіжник до великих держав, в котрім вказує на небезпечність в Македониї і на недостачу пограничної сторожі в Болгариї, в наслідок чого болгарскі шайки можуть безкарно переходити границю.

Берлин 14 жовтня. Впевнюють тут, що бурскі ґенерали приймили поставлені їм цісарем Вільгельмом услівя що-до їх гостини в Німеччині і прибудуть до Берлина просто з Парижа.

— Ніхто не винен его божевільности — понуро відповів Резников.

— Яків... — кивнувши головою за Маякином, сказав шепотом Зубов.

— Що Яків? Він тут не програв?

— Так... він тепер... х-е-х-е...

— Обловить ся, х ех-е-х-е!

Їх тихий сьміх і шепіт зливали ся з зітханями машини і здаєть ся, не доходили до уший Фоми. Він непорушно глядів перед себе мутним поглядом і лише его губи ледве замітно дрожали.

— Син до него приїхав — шептав Бобров.

— Я его знаю, того сина — сказав Ящуров — стрічав в Пермі.

— Що за чоловік?

— Хитрий... розумний...

— Ну?

— Має велику фабрику в Усолї.

— Значить, той Яковов непотрібний.... так.... он що!

— Дивіть ся... плаче!

— О?

Фома сидів, оперши ся о поруче крісла і склонив голову на рамя. Очи его були замкнені і з під повік котила ся одна сльоза за другою. Они текли по лицях на вуси. Губи Фоми судорожно дрожали і сльози падали з вусів на груди. Він мовчав і не рушав ся, лише его груди тяжко і нерівно піднимали ся. Купці поглянули на бліде, мокре від сльоз лице его і тихо мовчки стали відходити від него.

І ось Фома лишив ся один і з звязаними на плечех руками перед столом, покритим брудною посудою і ріжними останками пира. Часом він поволи отвирав тяжкі напухлі повіки і очи его крізь сльози мутно і сумно глядїли на стіл, де всьо було брудне, поперевертане, побите.

Минуло три роки.

Перед роком Яков Тарасович Маякин умер. Умираючи в повній сьвідомости, він остав віркий собі і кілька годин перед смертию говорив до сина, дочки і зятя:

— Ну, дітоньки, жийте! Поїв Яков всяких ворогів, значить пора єму до землі... Видите, умираю, а не сумую... І то мені Господь почислить... Я Єго, Всеблагого, лиш жартами непокоїв, і наріканями і жалобами ніколи! Ох!... Господи! Рад я, що розумно жив... з ласки Твоєї! Прапайте, дітоньки! Живіть дружно... і не мудруйте дуже. Знайте, не той сьвятий, хто перед гріхом ховає ся і спокійно лежить... Трусливостию перед гріхом не обороним ся.... про те й говорить притча о талантах. А хто хоче від житя чогось добити ся, той гріху не боїть ся... Похибку Господь єму простить... Господь назначив чоловіка на уладженє житя... а розуму єму не так вже богато дав... значить, строго не буде глядати недостач.... Бо сьвятий Він і вселаскавий.

Умер Яков Тарасович по коротких але дуже великих муках.

Єжова за щось вислали з міста, вскорі по пригоді на пароході.

В місті основала ся нова велика торговля під фірмою „Тарас Маякин і Африкан Смолін“.

Цілі три роки про Фому не було чутки. Казали, що по виході зі шпиталю Маякин вислав его кудись на Урал до свояків матери.

Недавно Фома появив ся на улицях міста. Він якийсь прибитий, змінений і дурноватий. Майже завсігди, як випє, він появляє ся то понурий з нахмуреними бровами і з опущеною на груди головою, то усьміхає ся сумною усьмішкою дурненького. Иноді він загуляє, але то рідко лучає ся. Живе у сестри в официнах...

Купці і горожани, що его знають, часто сьміють ся з него. Іде Фома улицею і нараз хто небудь кричить до него:

— Ей ти, пророче! Ходи сюди!

Фома дуже рідко підходить; він уникає людий і не любить говорити з ними. Але коли він підійде, до него зворять:

— А ну про устроєнє сьвіта скажи слово, що? Хе-хе-хе! Про-рок!

. . . .

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Корінкевич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-російского

Надворні доставці кор. Вел. королїв. Греції. Швеції і Норвеґії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900. найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи, | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваги пачки з фунт. зав.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єверским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом в почтовою пересилкою. Набути можна у

Антона Хойнацкого Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх иньших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATION-SLEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, есть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всї томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский годинникар у Львові,** площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).